

ת"פ 7231/08/14 - מדינת ישראל נגד ע ק

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 7231-08-14 מדינת ישראל נ' ק(עציר)
בפני כב' השופט שמואל הרבסט

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ע ק (עציר)

הנאשם

הכרעת דין

כתב האישום ותשובת הנאשם

בשלהי חודש יולי של שנת 2014, היו הנאשם והגברת א ז (להלן: "המתלוננת") בני זוג המתגוררים יחד ברחוב *** בירושלים (להלן: "הבית").

בשל מורכבותם של האירועים נשואי כתב האישום, אסמוך לכל פרט עובדתי המופיע בו את תשובתו של הנאשם, כפי שנאמרה מפי סניגורו, עוה"ד ע. פריד.

בלילה שבין 28.7.14-29.7.14, בין השעות 23:40-04:00, הכה הנאשם את המתלוננת בראשה וברגליה עקב ויכוח שפרץ ביניהם. הנאשם גרר את המתלוננת, והטיח את ראשה וכתפיה אל הקיר.

בהמשך לכך, הוריד הנאשם מהמתלוננת את הכתונת שלגופה, שפך אלכוהול עליה ושרפה, בעת שהוא מבטיח למתלוננת כי ישרוף אף אותה, תוך שהוא מועך את עיניה באמצעות אצבעותיו.

הנאשם גורס, כי הויכוח שפרץ מקורו בהודעתו כי יעזוב את הבית. הודעה זו הביאה לתגובות קיצוניות מטעמה של המתלוננת, והיא החלה לצעוק, לצרוח, לסטור לנאשם ולבעוט בו.

הנאשם ניסה להרגיע את המתלוננת, אך היא דחפה אותו לקיר והחלה להתגרות בו, תוך כדי שהיא הסירה מעליה את כותנתה, זרקה אותה על הנאשם וטענה כלפיו כי הוא הרסה.

הנאשם הבטיח למתלוננת כתונת חדשה, ואמר כי הכתונת הנוכחית אינה שווה פרוטה, תוך שהוא מנסה להדליק חלק קטן ממנה. הנאשם, לגרסתו, לא איים על המתלוננת ולא פגע בעיניה.

כתב האישום מוסיף ומספר כי הנאשם הורה למתלוננת לשבת, הכה אותה בפניה ובראשה, נעל את דלת הבית והחזיק את המפתח בתחתוניו תוך שהוא נוטל מהמתלוננת את דרכונה ומסמכיה, ואינו מאפשר לה לצאת מהבית.

הנאשם טוען מנגד, כי המתלוננת רצתה להשליך את מחשבו האישי מהחלון, או אז הוא אחז בה, הושיבה בכוח על הספה על מנת להרגיעה בעודה עירומה כמעט לחלוטין. הדירה הייתה נעולה כבכל לילה, והנאשם סבר כי יציאתה של המתלוננת במצב זה יש בה כדי לסכנה. הנאשם אמר למתלוננת כי תוכל לצאת לאחר שתלבש את בגדיה, והוא מכחיש כי מפתחות הבית הוחזקו בתחתוניו.

הוא אכן נטל עימו את מחשבו ודרכונה של המתלוננת לחדר השינה, על מנת שהמתלוננת תוכל להתלבש בטרם צאתה. לאחר שעה, עלתה המתלוננת לחדר השינה והשתרעה על המיטה סמוך לנאשם.

בהמשך, על פי **כתב האישום**, סגר הנאשם את חלונות הבית, כבה את האורות ומנע מהמתלוננת לצאת מהבית. בתגובה, החלה המתלוננת לזעוק לעזרה, והנאשם החל לחבוט בה במכות אגרופ, משך את גופה והטיחה בקיר במשך שעות עד שהתעלפה. הנאשם, שפך על המתלוננת מים, וכשהתעוררה מעלפונה המשיך להכותה ולאיים עליה כי יהרוג אותה.

בתגובה, נטלה המתלוננת סכין והודיעה לנאשם כי אם יפגע בה- תפגע היא בו. לנוכח זאת, הציע הנאשם את מסמכיה, והשניים פרשו למיטתם תוך שהנאשם מניח את המסמכים והטלפון הסלולארי של המתלוננת מתחת למזרנו.

הנאשם טוען, כי האורות בבית היו כבויים בלאו הכי, וכי הנאשם אכן סגר את החלונות מפאת צעקותיה של המתלוננת. בשל השתוללותה הבלתי פוסקת, איבדה המתלוננת את כוחה והנאשם חיבקה ושטף את פניה ואף את פניו במים. בשלב מאוחר יותר, חזרה הנאשמת להתפרע, החזיקה סכין, פצעה את הנאשם, הכתה בו באמצעות צינור של נרגילה ואף גרמה לו חבלה.

הטלפון הסלולארי הוא בבעלותו של הנאשם, וממילא לא ניתן היה להתקשר ממנו.

כתב האישום מלמדנו כי, בבוקר המחרת, סמוך לשעה 08:00, נטלה המתלוננת את מסמכיה מתחת למזרון והחביאה אותם. הנאשם הבחין בכך, ואיים על הנאשמת כי עליה להחזירם, שאם לא כן- יהרוג אותה, סטר לו בחזקה על פניה, והמתלוננת נהדפה ונחבלה. המתלוננת החזיקה בידיה נרגילה על מנת להגן על עצמה, ובתגובה שבר הנאשם את הנרגילה והכריח את המתלוננת לנקות את שבריה מהרצפה.

הנאשם סגר שוב את חלונות הבית, והכה במתלוננת באמצעות צינור הנרגילה בעודה זועקת לעזרה בצעקות רמות. הנאשם התקשר למקום עבודתה של המתלוננת והודיע כי היא לא תגיע לעבודתה, ומשסיים את השיחה, ניסה להכניס

שמיכה לפיה של המתלוננת על מנת שתפסיק את זעקותיה, ומשלא הצליח סכר את פיה באמצעות נייר דבק ואף קשר את ידיה ורגליה.

לאחר מס' דקות שחרר הנאשם את המתלוננת, נתן לה כדורי הרגעה ופתח את דלת הבית. משהבחין בניידת משטרה, הורה למתלוננת: "**לכי תעשי מקלחת ואל תגידי כלום, אם הם ישאלו רק תגידי שקיימנו יחסי מין**".

הנאשם גורס, כי המתלוננת עצמה היא זו ששברה את הנרגילה ותקפה אותו באמצעותה, תוך שהיא מנסה לדקור את הנאשם ואף להפיל עליו מראה גדולה, עד אשר נאלץ להדפה כדי להגן על עצמו.

הנאשם הבין שהמתלוננת מצוייה בהתקף כזה או אחר ("קריזה"), ועל מנת להבטיח שהיא לא תפגע באיש ו/או בעצמה, הוא קשר את ידיה ורגליה לפרק זמן, ומיד דאג לשחררה.

החבלות המתוארות בכתב האישום, מקורן בהשתוללותה של המתלוננת וממעשי ההתגוננות של הנאשם.

כמו כן, מוסיף **כתב האישום** ומתאר כי במהלך חודשים פברואר מרץ 2014, עקב מריבה שפרצה, הקים הנאשם את המתלוננת ממיטתה, תפסה ודחפה לכיוון המדרגות, צעק עליה והורה לה לא לזוז. כמו כן, באותה התקופה, נטל הנאשם ספה וניסה לדחפה אל מחוץ לבית ולשברה. המתלוננת ניסתה למנוע ממנו לעשות כן, ובתגובה דחפה הנאשם והפילה.

בבוקר אחר באותה התקופה, ניסתה המתלוננת להעיר את הנאשם, אך הוא תפסה, דחפה, ואיים כי יהרוג אותה.

הנאשם משיב לכך, כי אכן היו מריבות בינו לבין המתלוננת, אולם הן כללו צעקות ותו לא. הספה אכן הוצאה מהבית בשל היותה מלוכלכת, אולם לא הייתה כל מריבה בשל כך.

המתלוננת אכן ניסתה להעיר את הנאשם בכח, והוא נאלץ להוריד את ידיה מעליו.

בשל כל אלו, הואשם הנאשם בעבירות של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש (מספר עבירות), איומים (שתי עבירות) וכליאת שווא, על פי סעיפים 377, 192, 382, רישא לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

הראיות

כבר בתחילה ייאמר, כי הראיה העיקרית בתיק דנן היא המתלוננת עצמה.

יתר הראיות בתיק - עדויות השוטרים שהגיעו למקום האירוע, תמונותיה של המתלוננת ושל דירת הזוג, והודעתו של הנאשם במהלך חקירתו- אין בהם כדי ללמדנו על נכונותה של גרסה זו או אחרת, ונימוקיה של קביעה זו יובאו בהרחבה

בהמשך.

המוצגים שהוגשו לפניי על ידי המאשימה, יפורטו להלן:

ת/1 - תמונות המתלוננת- צולמו על ידי חוקרת המשטרה ולדיסלבה ליבין.

ת/2 - הודעת נאשם מיום 29.7.14 שעה 13:54.

ת/3 - תמונות פגיעותיה של מתלוננת.

ת/4 - מזכר בדבר פגיעותיה של המתלוננת - החוקר ניר בן חיים.

ת/5 - הודעת נאשם מיום 4.8.14 בשעה 23:09.

ההגנה הגישה לעיוני מכתב שנכתב על ידי המתלוננת ביום 7.8.14 (**סומן נ/1**), ושבו היא מבקשת לחזור בה מתלונתה וכן לצמצם את חלקו של הנאשם בכל הכרוך בהתקפתו האלימה כלפיה.

מפקח נדב פלג אשר הוזעק למקום האירוע, מלמדנו כי בבואו לשם הוא שמע "**צרחות שלא שמעתי אף פעם באופן כזה חריג**" (פרוטוקול עמ' 9, שורה 2).

עוד הוא מספר, כי הבחין בסימנים אדומים על צווארה של המתלוננת, והיא אף אמרה למפקח פלג כי צרחותיה נבעו מניסיונותיה לצאת מהבית על אף התנגדותו של הנאשם, בעוד שהנאשם ששהה במקום טען כי זעקותיה של המתלוננת נבעו מקיום יחסי מין עימה (עמ' 9 ש' 12-17).

מפקח פלג אף מוסיף כי בעת שעמדו הנאשם והמתלוננת בכניסה לדירה, הוא ראה כי המתלוננת בוכייה ונסערת (עמוד 9 שורה 5).

רס"ר ליבין ולדיסלב ספרה בעדותה, כי בשל היותה דוברת השפה הרוסית, היא יצרה את הקשר המילולי עם המתלוננת, על אף שהיא לא חקרה אותה ולא גבתה את עדותה. כמו כן, היא צילמה את תמונותיה של המתלוננת ואת חבלותיה (עמ' 9-10 לפרוטוקול).

רס"ר ניר בן חיים אף הוא העיד בפניי. חוקר זה גבה את הודעתה של המתלוננת מיום 30.7.14, ותיעד את פגיעותיה ופצעייה בהערות חוקר שנרשמו בעת חקירה זו (עמ' 13 ש' 7-15).

עיננו הרואות, כי הפגיעות, התמונות, הזעקות וההרס בדירתם של הנאשם והמתלוננת יכול היה להגרם הן בשל התקפה אלימה של הנאשם על המתלוננת, כמתואר בכתב האישום, והן בשל קיום מערכת יחסים אינטימית סוערת ואגרסיבית בין

בני הזוג, כפי גרסתו של הנאשם.

המתלוננת

המתלוננת עצמה העידה לפני ארוכות, ונחקרה בחקירה נגדית דקדקנית וקפדנית, אם כי הוגנת ולא פוגענית.

בעדותה היא סיפרה כי הכירה את הנאשם בחודש יולי 2013, והם חיו כזוג מחודש פברואר 2014 ועד האירוע נשוא כתב האישום.

לדבריה, האירוע נשוא כתב האישום החל במריבה בינה לבין הנאשם אשר מקורה בתשלום כספי שכר הדירה אשר הוא דרש ממנה לשלם. בשלב מסוים, אמרה המתלוננת לנאשם שהוא יכול לצאת מהדירה אך היא תישאר בה.

החל משלב זה החל הנאשם להכותה באופן תדיר תוך שהוא נועל את דלת הבית, נוטל עמו את המפתח, סוגר את חלונות הבית ומכבה את האור ואף לוקח ממנה את הטלפון הנייד שלה, תוך שהוא ממשיך ומכה בה.

לדבריה: **"בתחילה הוא הרביץ לי בידיים, ואח"כ תפס אותי וזרק אותי בכוח לקיר, קיבלתי מכות בראש ובכתף..."** (עמוד 17 שורה 28 עד עמוד 18 שורה 2).

בהמשך, לגרסתה, נטל הנאשם אלכוהול, שפך עליה ואיים עליה כי ישרוף אותה.

עקב מכות אלו נקרעה כותונת הלילה שעל גופה, הנאשם נטל את הכותונת הקרועה והדליק אותה על הרצפה, עד כדי שנגרמה שריפה שהיקפה היה קטן ומוגבל בסלון הדירה.

הנאשם המשיך להכות את המתלוננת תוך שהוא נוטל את הדרכון שלה, מסמכי ביסוס יהדותה, רישיון הנהיגה שלה והדיפלומה שלה ככלכלנית.

אירועים אלו המשיכו **"כשעתיים, שלוש"** אשר במהלכם המתלוננת ניסתה להזעיק עזרה על ידי דפיקות בקיר הבית וקריאות בשמו של השכן שהתגורר בדירה בקומה מתחת.

מראתה המתלוננת כי השכן לא מגיב לקריאותיה, היא נטלה נרגילה שהייתה במקום וסכין גדולה מן המטבח וניסתה להגן על עצמה. בשלב זה, המכות פסקו אך המתלוננת מתארת כי **"הרגשתי רע מאוד, בקושי עמדתי על הרגליים ובזמן שהוא הרביץ לי איבדתי הכרה, הוא שפך עלי מים והעיר אותי"** (עמוד 18 שורות 7-15).

בשלב זה, ביקשה המתלוננת מהנאשם לפתוח את דלת הדירה, אך הוא סירב והיא הניחה את הסכין והנרגילה ושכבה על הספה במקום על מנת לנוח. הנאשם התנצל בפני המתלוננת על מעשיו, הגיש לה מים לשתייה וכן **"נתן לה משהו קר מהמקרר לשים על הגוף"** (עמוד 18 שורות 18-23).

המתלוננת נשכבה לפוש על הספה בביתה, אך מכיוון שחשה בקור, עברה לחדר השינה ונשכבה על יד הנאשם מתחת לשמיכה ונרדמה עד הבוקר.

בבוקר יום המחרת, סמוך לשעה 08:00, העירה המתלוננת את הנאשם על מנת שיפתח את דלת הדירה כדי שתוכל לצאת לעבודתה. הנאשם התעורר וניגש לשירותים, או אז ניצלה המתלוננת את ההזדמנות ונטלה את מסמכה שהוחבא על ידי הנאשם מתחת למזרון.

הנאשם, ביוצאו מן השירותים הבחין בכך והחל להכות שוב את המתלוננת באגרופיו, ושוב תפסה היא את הנרגילה על מנת להתגונן.

אלא שהפעם, הנאשם לא נרתע מן הנרגילה, תפס אותה ושברה על הרצפה תוך שהוא מאלץ את המתלוננת לאסוף את השברים ומכה אותה תוך כדי בידיה וברגליה (עמוד 18 שורה 26 ועד עמוד 19 שורה 8).

המתלוננת הגנה על עצמה באמצעות כריות שהיו על הספה, או אז נטל הנאשם מטאטא שהיה במקום וניסה להכות את המתלוננת באמצעותו. הנאשם אף ניסה להכניס את המקל בכוח לפיה של המתלוננת אך היא החלה לצעוק ולהתנגד לכך. על מנת להפסיק צעקות אלו, נטל המתלונן סקוצ' וקשר באמצעותו את רגליה, ידיה ופיה של המתלוננת. לאחר שהמתלוננת מיררה בבכי, התיר הנאשם את קשריה, בדק את פצעייה והגיש לה כדורים על מנת להקל עליה.

בשלב זה הוזעקה המשטרה למקום והנאשם אמר למתלוננת "**לכי תתקלחי ואני בעצמי אדבר איתם, ועכשיו יהיו לנו בעיות, ואם הם ישאלו משהו תגידי שהיה לנו סקס וזהו...**" (עמוד 19 שורות 13-28).

המתלוננת מתארת כי היו "עוד מקרי אלימות" בהם הנאשם דחף אותה ותפס אותה ביד אבל "**הוא לא הרביץ לי, לא היה דבר כזה**" (עמוד 20 שורות 20-24).

מסתבר, כי המתלוננת נחקרה פעמיים במשטרה.

בחקירתה הראשונה היא מיעטה בתיאור האירועים שאירעו מאחר שמעמדה אז, כך לדבריה, היה כשל תיירת במדינת ישראל, והיא חששה מפגיעה בתהליך העלייה לארץ וקבלת האזרחות הישראלית, ובשל כך, לדבריה "**זה היה מאוד חשוב לי כי אני רציתי מאוד לקבל אזרחות ואני לא רציתי שיהיה לי איזה שהן בעיות עם המשטרה...**" (עמוד 21 שורות 2-4).

כמו כן, מתרצת המתלוננת את גרסתה בחקירתה הראשונה במשטרה בחששה שהנאשם ישוב בערב לביתם המשותף ויפגע בה (עמוד 21 שורות 5-7).

נוסף על כל אלו, העבירה המתלוננת למשטרה מכתב (סומן נ/1) אשר לפיו היא ממעטת שוב מחומרתם של האירועים המתוארים בכתב האישום, וזאת מאחר ש"**באמת אני רציתי לעזור לו, אבל יותר ממה שרציתי לעזור לו, רציתי**

לעזור להורים שלו. אבא שלו הגיע אלי והוא ביקש עזרה. הוא היה טוב אלי, הוא ביקש לשנות את ההודעות שלי במשטרה, כמובן אני לא חשבתי לעשות את זה, משום כך עשיתי מקסימום שיכולתי לעשות בשבילם... אילו הייתי יודעת שהנאשם יכחיש את הכל, אז אני לא הייתי כותבת את המכתב הזה" (עמוד 21 שורות 8-14, עמוד 25 שורות 22-30).

המהפך בעמדתה של המתלוננת אירע בעת שהיא נחקרה באזהרה כחשודה, או אז היא החליטה לספר, לדבריה, את כל האמת ועשתה זאת מרצונה החופשי (עמוד 26 שורות 11-16).

המתלוננת מכחישה מכל וכל כי מקורן של הפציעות שעל גופה הוא בקיום יחסי מין ואף טוענת, כי באותה תקופה לא קיימה כלל יחסי מין עם הנאשם (עמוד 21 שורות 15-18 וכן עמוד 30 שורה 25).

ובאשר לטענותיו של הנאשם, כאילו היא זו שתקפה אותו, מגיבה המתלוננת ומספרת כי **"כנראה שהוא הרביץ לי, אני הגבתי בצורה כזאת שגם הרבצתי לו..."** (עמוד 21 שורות 20-21).

המתלוננת אינה מכחישה כי היא ביקשה לצאת מן הבית כשהיא לבושה רק בתחתונים לגופה וזאת מכיוון שהיא חפצה להימלט מן הבית בכל תנאי ובכל דרך אפשרית.

לדבריה, הנאשם ביקש למנוע ממנה לצאת בשל העובדה כי רצה לכלוא אותה ולא בשל דאגתו לשלומה (עמוד 24 שורות 21-25).

המתלוננת אף מציינת כי היא סיפרה לחברתה הטובה, לובה, על הקורות אותה באותו ערב, ולובה ייעצה לה לספר על כך למשטרה, ולספר אמת (עמוד 27 שורות 14-20).

המתלוננת אישרה כי נטלה את מחשבו הנייד של הנאשם ואיימה כי תשליך אותו מהחלון, אך היא מעולם לא ניסתה לזרוק עליו מראה, כגרסתו (עמוד 28 שורות 1-18).

המתלוננת לא שללה אפשרות לפיה היא דחפה את הנאשם בתגובה למעשיו, ולדבריה **"אני כן התנגדתי...ניסיתי להגן על עצמי, ניסיתי לדחוף אותו, דחפתי אותו, אני ניסיתי לדחוף אותו וגם דחפתי אותו ויכול להיות יכולתי לתת לו מכה קשה..."** (עמוד 29 שורות 14-19).

לובה קונשיקה

חברתה של המתלוננת, **לובה קונשיקה (להלן: "לובה")**, העידה אף היא לפני.

מדובר בחברתה של המתלוננת, אשר המתלוננת ספרה לה על האירועים נשואי כתב האישום זמן קצר, יום אחד, לאחר שאירעו.

לדבריה, כך ספרה לה המתלוננת, הערב החל בצפייה נורמטיבית בסרט, אולם משהחלו בני הזוג לשוחח אודות הדירה ותשלום שכרה, החל הנאשם לתקוף את המתלוננת, כפי שתיארה זו בלשונה:

הנאשם היה לו מצבי רוח. הם צפו בסרט והכל היה נורמלי. בערב הם התחילו לשוחח עם הדירה ובגלל זה הם התחילו לריב. כל ערב הם רבו. היה איזה שהוא ריב והוא התחיל להרביץ לה ואחר כך הם הלכו לישון ובבוקר הם התעוררו והכל התחיל מחדש. בלילה הוא הכריח אותה לכתוב איזה שהוא מכתב שהיא חייבת לשלם על הדירה או משהו כזה. שהוא הרביץ לה והוא קשר אותה בסקוטש. הוא שרף את הבגדים שלה שלא תוכל לצאת לקח את המסמכים שלה ואת הדרכון ומפתחות וסגר את הדלתות והחלונות. כל הזמן היא ניסתה להרגיע אותו ושהוא הפסיק להרביץ לה והחזיר לה את המפתחות ואיך שהוא הם הלכו לישון. בבוקר היא התעוררה והכל היה סגור, הדלתות היו נעולים. היא העירה אותו והכל התחיל מחדש. היא סיפרה שהיה איזה שהוא מצב שהוא משך אותה במדרגות בכל הדירה. כל הזמן הוא משך אותה. הוא תקף אותה לקיר ודחף אותה לקיר, והיא איבדה את ההכרה. באיזה שהוא פרק זמן היא היתה ללא הכרה והוא שפך עליה מים והתחילו מהתחלה. הוא כל הזמן הרביץ לה בראש והיה לה הרבה חבלות בראש. כל הרגליים שלה היו עם חבלות ובכל הגוף.

ש. את ראית את הסימנים.

ת. כן.

(עמ' 33 ש' 25 עד עמ' 34 ש' 9)

את כל האמור לעיל, סיפרה לה המתלוננת בערב שלאחר האירוע המתואר בכתב האישום, היינו 24 שעות לאחר תחילתם של האירועים הנ"ל. בתחילה לא רצתה המתלוננת לספר דבר, אלא רק ציינה כי "**משהו קרה**" בינה לבין הנאשם, אולם בהמשך היא פרשה את הסיפור כולו באזניה לובה, חברתה.

לדבריה של לובה, המתלוננת ספרה לה כי הנאשם הכה בראשה ובידיה, אך היא נטלה סכין וניסתה לדקרו כדי למנוע את התקיפות הללו, בהינתן העובדה ש"**הוא הרבה יותר חזק ממנה**" (עמ' 38 ש' 17-8).

הנאשם

לבסוף, **הנאשם** אף הוא העיד בפני.

לגרסתו, הוא חזר על תשובתו לאישום וטען כי מדובר באירוע של אלימות הדדית.

מתברר, כי הנאשם הינו טכנאי א.ק.ג. בבית החולים שערי צדק בירושלים, והוא הכיר את המתלוננת בחדר כושר והקשר

ביניהם היה "כמו קסם" (עמ' 40 ש' 10-11).

לשיטתו, הוא ניסה לסייע למתלוננת לקבל אזרחות, ואף עמד בקשר מתמיד עם משרד הפנים לצורך כך (עמ' 41 ש' 1-13), אלא שהנאשמת נסעה לחו"ל למשך חודש ימים, או אז התברר לו כי בגדה בו שם עם חבר בשם "טוני".

הנאשם יצר קשר עם חבר זה, ואסף "ראיות" הכרוכות בבגידה זו.

באותו ערב, נשוא כתב האישום, החלה מריבה בין בני הזוג בשל שתי סיבות עיקריות.

האחת, הבגידה עם "טוני", **והשנייה**, הצעתו של הנאשם לפיה לובה תעבור להתגורר בביתם והם ימצאו להם מקום דיור אחר.

הנאשם סיפר, כי היה מוכן לסלוח למתלוננת על בגידתה, ואף הבטיח לה כי ביום 21.9.14, תקבל לידיה את תעודת הזהות הישראלית שלה.

לדבריו, המתלוננת עירבה וערבבה סיבות ונושאים אלו בתודעתה, והבינה כאילו הנאשם מגרשה מביתם בשל בגידתה עם "טוני".

מכאן ואילך, חוזר הנאשם על תשובתו לאישום לפיה הוא התנגד למכותיה של הנאשמת, מנע ממנה לצאת עירומה לרחובה של עיר, וניסה להתמודד עם גחמותיה, צרחותיה והתנהגותה הבלתי יציבה באמצעות התגוננות, נטילת הסכין ממנה ו"התגוששויות" שהיו במהלך הלילה ביניהם (עמ' 41-44 וכן עמ' 43 ש' 9-10).

חבלותיה של המתלוננת מוסברות על ידיו בקיום יחסי מין בתנחות קשוחות וקשות, ו"תוך כדי סקס יש משיכות הדדיות" (עמ' 46 ש' 1-7).

לשיטתו, גרסה זו הוסתרה מהמשטרה, לא נאמרה בעת חקירתו הראשונה ואף לא בתשובתו לאישום, וזאת על מנת להגן על המתלוננת אשר אותה הוא אוהב אהבת נפש, ועל כן נכון היה ליטול את האשמה כולה על עצמו, אולם כיום הוא מבין כי עליו לספר את האמת כולה (עמ' 52 ש' 13-23).

דין והכרעה

למעשה, מדובר בגרסתה של המתלוננת אל מול גרסתו של הנאשם.

המתלוננת הגיעה להעיד בפני, לאחר שקיבלה בחודש אוגוסט 2014 אזרחות מלאה בישראל, כך שכיום, בעת עדותה, אין לה כל אינטרס להעצים או לטפול על הנאשם עלילות שווא, והיא אף אינה חשה פחד ממנו בשל היותו עצור עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.

שמעתי את גרסתה הארוכה, וצפיתי בה בעת שהיא נחקרה בחקירה ראשית ובחקירה נגדית.

בעת עדותה, בשתי הזדמנויות שונות זלגו דמעות מעיניה וניכר כי היא אינה שוכחת את אשר אירע, אך מאידך, היא לא התעמתה עם באי כוח הצדדים אלא מסרה גרסה ברורה, בהירה ונטולת סתירות.

בא כוח הנאשם הציב בפני המתלוננת שאלות קשות ונצרכות אודות גרסתה הראשונית במשטרה והמכתב אשר כתבה (נ/1), אולם תשובותיה של המתלוננת שהובאו לעיל תואמות באופן מלא לגרסתה, כך שעל אף שקדנותו של הסניגור המלומד לא היה בחקירתו הנגדית כדי לערער או להפריך את גרסתה.

המתלוננת הינה בחורה צעירה, בת 28 שנים, אשר באותה עת ציפתה לקבל אזרחות בישראל, ומסתבר כי תלתה את יהבה ואולי אף את עתידה בנאשם. מצב זה יש בו כדי להסביר את הגרסה החלקית והמרוככת שניתנה על ידי המתלוננת בחקירתה הראשונית.

על אף שחיפשתי והפכתי בדבריה, לא מצאתי כל רצון או מוטיבציה להפללת יתר, ונדמה בעיני כי דבריה מסתברים ואמיניים.

גרסה זו מתחזקת לשמע עדותה של גברת לובה קונשיקה, אשר ציינה כי המתלוננת פנתה אליה למחרת האירוע המתואר לעיל וספרה לה באופן מלא ומפורט על התקיפה שאירעה יום קודם לכן. אמנם, אין מדובר באמרת נפגע עבירה סמוך לביצועה, אולם מדובר בשיחה פתוחה עם חברה קרובה זמן לא רב (כ-10 שעות) לאחר שאירע הנטען בכתב האישום, לכאורה. יש בכך כדי לחזק את גרסתה של המתלוננת וללמד על אמינותה בשל היותה "משיחה לפי תומה" זמן קצר לאחר קרות האירועים המתוארים בכתב האישום.

חיזוק נוסף ומשמעותי לגרסת המתלוננת ראיתי בדבריו של פקד נדב פלג לפיהם בעת שעמדה היא בפתח הדירה יחד עם הנאשם עם הגיעו למקום, הייתה נראית בוכייה.

גרסתו של הנאשם לפיה מדובר היה בקיום יחסי מין, או במריבה שגריתית בין בני זוג אינה מתיישבת עם זעקות העזרה שיצאו מפיה של המתלוננת והביאו את שכניה להזמין את המשטרה למקום. גרסה זו מתיישבת באופן מוחלט עם עמדתה של המתלוננת לפיה היא עברה שעות קשות של אלימות ברמה עולה ויורדת מצידו של הנאשם.

עם זאת, ניכר כי המתלוננת, אשר אני מקנה אמינות לדבריה, לא פירטה אודות מקרים נוספים הקשורים באישומים 2-4, אלא רק מסרה אמירה סתמית לפיה הנאשם ניסה לדחוף אותה או ניסה לתפוס בידה. מדובר באמירה סתמית, אשר אינה מפרטת ואינה מתארת באופן ברור ובהיר תקיפות אלו.

אין באמירות אלו כדי להרים את רף ההוכחה הנדרש בפלילים, ועל כן אני מזכה את הנאשם מאישומים אלו.

ובאשר לאישום הראשון, ייאמר כי גרסתו של הנאשם הכוללת ארבע גרסאות משנה (שתי הודעותיו במשטרה - ת/1 ו-

ת/2, תשובתו לאישום ועדותו בפניו) אינה חולקת על קיומה של מריבה משמעותית בין הנאשם למתלוננת באותו הערב. סיבת המריבה משתנה בין הגרסאות, אולם עצם קיומה אינו נתון במחלוקת.

עימותים פיזיים, התגוששויות, סכין מטבח, צינור נרגילה, מים ואלכוהול מוצאים את מקומם הראוי בכל הגרסאות, הן אלו של הנאשם והן אלו של המתלוננת.

אולם, על אף האמון שאני מקנה לגרסתה של המתלוננת בכל הכרוך ב"מהות", מתקשה אני לקבל גרסה זו בכל הקשור ב"כמות".

יצוין, כי לגרסת המתלוננת, היא ספגה במשך שעות ארוכות מכות בכל חלקי גופה מהנאשם. מדובר בנאשם צעיר וחסון, אשר מתאמן באורח סדיר בחדר כושר, ובמתלוננת דקת גזרה, אשר מכות מעין אלו המתוארות על ידה, יש בהן כדי לגרום לה לנזק חמור בהרבה מההמטומות ושטפי הדם המתוארים בתמונות (נ/1) שצולמו לאחר האירוע.

סיכום ומסקנה

מעירובה של גרסת המתלוננת עם התמונות שהוצגו בפני, עולה כי המתלוננת הייתה שרויה במריבה מרה עם הנאשם. הנאשם אכן היכה בה במשך שעות אלו מחצות ועד שעות לפנות בוקר, אולם אין מדובר בהכאה רציפה, אלא במריבה עולה ויורדת, שעוצמתה הרגשית גבוהה, והשפעתה על הצדדים מרובה.

המתלוננת ספגה מכות, אולם היא השיבה מלחמה שיערה לא רק במובן של "הגנה עצמית", אלא גם מתוך כעס וזעם רב על הנאשם, שסיבתו אינה מובררת לי דיה - שמא "טוני", אולי "לובה", ואף מחלוקת בדבר תשלום שכר הדירה הינה אפשרות ריאלית.

מריבה זו נסתיימה בעת כניסתה של המתלוננת למיטתו של הנאשם, וזאת על אף שיכולה הייתה להזעיק את המשטרה, כמתלוננת, כבר בשלב זה, תוך שגם היא מבינה כי עצם הגשת התלונה לא תפגע במאמציה להשגת אישור שהייה ואזרחות ישראלית.

מהראיות שהוצגו בפני ומעדויותיהם של המעורבים בפרשייה זו, עולה כי הנאשם אכן הכה במתלוננת וגרם לה לחבלות. בתגובה להתנהגות זו, הגנה המתלוננת על עצמה ותקפה אף היא את הנאשם. אין מדובר בהכאתה רציפה, אלא בוויכוח מתמשך שבנקודות הקיצון שהיו לאורכו, הכה הנאשם במתלוננת.

כליאת השווא המצויינת בכתב האישום רלבנטית אך לחלקו הראשון של האירוע. לא אוכל לקבל את גרסתו של הנאשם לפיה כליאת השווא באה כדי להגן על המתלוננת. מדובר באשה בוגרת, אשר ההחלטה נתונה בידיה אם לצאת מביתה עירומה, אם לאו, ולא בידי בן זוגה הנאשם.

עם זאת, ניכר כי המתלוננת בחרה, בחלקו המאוחר של האירוע להשאר בדירה מרצונה, ובעניין זה, אין להאשים את הנאשם בכך.

לסיכום, לאור האמינות שאני מקנה לדברי המתלוננת, אני מרשיע את הנאשם במיוחס לו באישום הראשון בכפוף לגרסת המתלוננת, כפי שנאמרה לפני, אך בהסתייגות הכמותית שצויינה לעיל.

היינו, המתלוננת אכן הוכתה ולראיה עגומה ניצבות חבלותיה. אולם, את מספר חבלותיה לא אוכל "לכמת", אך אקבע כי כל חבורה וכל המטומה, מקורם בחבלה (ולא בקיום יחסי מין או אלרגיה לשוקולד כדברי הנאשם). המתלוננת אף נכלאה לשווא בחלקו הראשון של האירוע המתואר בכתב האישום, כפי שפורט למעלה.

לסיום, אומר כי ביתו של אדם הוא היחידה החברתית הבסיסית והמשמעותית ביותר שיש לו לאדם.

יחידה זו יכול שתביא בחובה אושר גדול, ומאידך יכול שתביא לסבל גדול מנשוא, כמאמרו של התלמוד הבבלי העוסקת ביחס שבין בני זוג המהווים את בסיסה של המשפחה (מסכת סוטה, דף יז' עמוד א): "**דרש רבי עקיבא - איש ואישה זכו, שכינה ביניהם, לא זכו, אש אוכלתם**".

במקרה דנן - נראה כי "**אש אוכלתם**".

לאור כל אלו, הנאשם מורשע במיוחס לו באישום הראשון בהסתייגויות שצוינו למעלה, ומזוכה מהאישומים השני, השלישי והרביעי, מהטעמים שצוינו לעיל.

ניתנה היום, ד' ניסן תשע"ה, 24 מרץ 2015, בנוכחות הצדדים.